

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1740. usque ad annum 1742

Fleury, Claude

Augustæ Vindelicorum, 1787

VD18 90119649

§. 59. Vincentii Ludovici Gotti Cardinalis obitus & elogium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67882](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67882)

Sæc. XVIII. quod insigne munus per quinque annos
 A. C. 1742. obibat, non sine multiplici fastidio, ut
 alibi meminimus. Demum Purpura-

*Vid. supra
 tom. 74. p.
 331.*

torum Collegio adscriptus, mortuo Cle-
 mente XII. sacris interfuit comitiis, in
 quibus in Papam eligebatur Benedictus
 XIV., a quo maximi habitus, abs du-
 bio ad meritorum mensuram amplissi-
 mis decoratus fuisset honoribus, ni mors
 meritis & præmiis metam potuisset;
 quippe assiduis laboribus gravique senio
 consumptus, ex hydrophi die vigesima
 Februarii anno ætatis septuagesimo o-
 ctavo minus semestri decessit. Vir erat
 tiara dignissimus, doctrina, prudentia
 & justitia longe spectatissimus, ac pro-
 bitate & incomparabili mentis candore
 celebratissimus.

§. LIX.

*Vincentii Ludovici Gotti Cardinalis
 obitus.*

Alter ex Purpuratis, quem hoc anno
 mortis invidia Ecclesiæ ac literario
 Orbi cum magno utriusque damno eri-
 puit, erat Vincentius Ludovicus Gotti.
 Natus erat is Bononiæ anno prioris se-
 culi sexagesimo quarto die septima Se-
 ptembris. Patrem habuit Jacobum ce-
 leberrimum Jurisprudentiæ Professo-
 rem, Matrem vero Claram Capardam. Pa-

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

Pater maturius quam ætas, merita & doctorum vota ferrent, vivis ereptus orbem reliquit Filium, qui tamen a Matre sua, Matriona honestissima domi optimis morum præceptis imbutus, postea Religiosis Viris scholarum piarum probe educandus traditus est, a quibus etiam prima literarum, & linguarum hausit rudimenta. Decimo tertio ætatis suæ anno arti Rhetoricæ biennio vacabat; cum autem mox a primis unguiculis in eo eniteret indoles studio rerum sacrarum dedita, sequenti anno mundum, quem vix aspexerat, despexit, ac insciis familiaribus, suisque affinibus invitis in ætate annorum sexdecim Bononiæ celeberrimo D. Dominici Ordini nomen dedit. Inde Anconam missus ibidem sese totum Deo solemniter votorum sponsione dicavit: jactis ergo in hac sacra virtutum palestra pietatis solidæ fundamentis, cum ei sagacissimum esset ingenium, perspicax intellectus, & supra ætatem maturum judicium tantos in politioribus disciplinis progressus fecit, ut primo Forolivii, dein Bononiæ Philosophiæ præcepta traderet. In hac facultate facile inter ceteros omnes unus eminebat, tantamque apud Ordinis sui Superiores existimationem invenit, ut Salmanticam mitti obtineret, in qua Universitate toto orbe celeberrima per

Hist. Eccles. Tom. LXXVII. S s plu-

Sæc. XVIII. plures annos cum tanta eruditionis lau-
A. C. 1742. de docuit, ut etiam Doctores in diffi-
 cillimis tum Philosophicis, cum Theo-
 logicis quæstionibus dilucidandis ad
 ipsum velut scientiæ oraculum recurre-
 rent. Enimvero Salmanticensis Cære-
 bii Patres illum inter suos adscribere ve-
 helabant, oblata etiam honorifica
 Provinciæ Cathedra, ille vero iussis
 causis in Italiam reverti statuit. Ma-
 tuam primo mittitur, ubi Philosophiam
 docere iussus, eodem adhuc anno Or-
 dinis sui Magistri Generalis mandato
 Romæ in Conventu Minervitano, & po-
 stea Bononiæ Philosophiam tradidit:
 quo cursu absoluto Faventiæ Lecturæ
 Theologiæ, ac demum rursus Bononiæ
 a Senatu publicus Theologiæ Professor
 post Benedictum Bacchinium Professor
 in celebri hac Universitate remanebat
 est, ubi vasta non minus ac profunda
 sua eruditione in magna Academicorum
 frequentia expectationem de se precon-
 ceptam & sustinuit & auxit: quarto post
 anno simul etiam in Bononiensi suo Con-
 ventu Metaphysicam docendi munus
 ejus Superiore fuit demandatum. Post
 aliquot annorum decursum Socius
 tur P. Magistro Angelo Guilielmo Mo-
 Provinciali Lombardiæ, ac demum
 no hujus sæculi octavo in Bononiensi
 Collegii Priorem assumptus, biennium

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

vix evoluto universæ Lombardicæ Provincie Præses eligitur. Tum vero honores, quo solertius illos fugerat humilis Vir, pressiori pede optime meritum insequerentur: quippe quarto post anno a Clemente XI. Mediolani Quæstor fidei nominabatur, quod tamen munus non nisi invitus, ac obedientiæ imperio compulsus acceptabat. Ingens erat omnium Eruditorum lætitia in hac civitate ad primum conspectum hujus Viri, a quo omnes probi & docti nova virtutum exempla, & in literis maximos proventus, necnon uberrimos in Ecclesiam universalem redundaturos fidei fructus jure præstolabantur: nec eos fefellit illorum fiducia; cum enim propugnandæ religionis puritati totum sese impenderet, peropportunum exerendi Zeli argumentum suppeditabat Jacobus Piceninus Calvinianus apud Rhætos Præco, qui suam sectam confuetis armis, scilicet convitiis in Romanam Ecclesiam effusis edita apologia vindicare nitebatur. Hujus ergo fallaciam dogmata solide confutaturus Gottius, librum edidit *de vera Christi Ecclesia ex signis & dogmatibus demonstrata*. In hoc opere eruditissimus Auctor, ne hujus Prædicantis fallaciis pusilli deciperentur, atque improbi pellicerentur, non modo in arenam descendit contra hujus

Sæc. XVIII. A. C. 1742. trasonici Goliathi apologiam, sed maxime adversus ridiculum ejus vani nominis triumphum, quem ante victoriam cecinit contra P. Andream Semery, & Hiacinthum Tonti, qui dictam ipsius apologiam confutaverant. Cum autem hic idem Calvinista post acceptam eadem caput erigere moliretur, ac suam concordiam matrimonii & ministerii ederet, Gottius victoriis jam assuetus, solidissimis suis colloquiis Theologico-Polemicis adversarium suum ejusque errores detexit, confutavit, & radicitus evulsit, dum non modo celibatum defendit, sed & universi ferme Catholici dogmatis vindicias instituit. Ceterum hæc ipsa ejus colloquia sextum efficiunt tommum alterius cujusdam præclari admodum operis, quod clarissimus hic Vir Bononiæ anno 1727. tomis XVI. excudi curavit sub titulo: *Theologia Scholastico-Dogmatica juxta mentem Divi Thomæ Aquinatis*. Non minus insignis tam eruditionis, quam Zeli monumentum posteris reliquit doctissima lucubratione, quæ primum Romæ anno 1750. recula hunc titulum præsefert: *Veritas Religionis Christianæ contra Atheos, Polytheos, Idololatrias, Mahumedanos, & Judæos demonstrata* tom VII. Cuncta sane, quæ ex doctissimo hujus Viri celamo profluxere, omnibus numeris absolutata

soluta erant opera, acuto, perspicuo, Sæc. XVIII.
 solido atque erudito stylo conscripta. A.C. 1742.
 ac propterea velut invictum fidei Catholicæ
 armamentarium non solum iterato pre-
 lo fuere excusa, sed & communi litera-
 torum etiam Protestantium iudicio &
 Clementis XI. præsertim auctoritate
 comprobata sunt. Nondum tamen Got-
 tius a propugnandæ fidei studio cessan-
 dum putabat, eo quod adhuc superesset
 hostis, qui adversus veram Religionem
 cristas erigere tentaret. Erat is Joan-
 nes Clericus Calvinista, qui tractatum
de eligenda sententia edidit, & haud ob-
 scure incauto Lectori persuadere voluit,
 Calvinianam religionem esse unice ve-
 ram, proin a quovis amplectendam.
 Noverat Gottius hunc Calvinistæ tracta-
 tum in nova editione libello Hugonis
 Grotii *de veritate Religionis Christianæ* an-
 no 1709. assutum fuisse: vaserrimam
 ergo hujus Scriptoris artem detegere,
 eique larvam detrahere constituit Got-
 tius, qui contra ipsum anno 1734. Ro-
 mæ librum vulgavit *de eligenda inter dis-
 sentientes Christianos sententia*.

Postquam igitur eximius hic Doctor
 cunctas strenui ac Evangelici Athletæ
 partes, ore, corde, & calamo expleve-
 rat, sui Ordinis Superiores impensis pre-
 cibus urgebat, ut eum molesto hoc,
 S s 3 quod

Sæc. XVIII. quod invitus suscepisset, onere eximio
 A. C. 1742. seque in pristinam privati Cænobitæ vi-
 tam reponi curarent, ut soli Deo, sac-
 animæ suisque studiis in sacro, ac tran-
 quillo otio vacare posset. *Æ*quis eju-
 dem votis annuit Pontifex, unde a Me-
 diolanensi Inquisitione liberatus, in Pa-
 triam recessit. Verum haud diu opor-
 quiete frui licuit; quippe Benedictus
 XIII. Pontifex, cum eminentem huius
 Viri doctrinam, comprobatae animi
 sinceritatem, & religiosam modestiam
 sibi probe perspectam haberet, & ali-
 de familiari ejus consuetudine jam diu
 usus esset, eximios ejusdem labores &
 merita remunerare, eumque sacro Pur-
 puratorum Collegio adscribere consti-
 tuit. Accepta hujus consilii notitia hu-
 milis Vir nullum non movit lapidem, ut
 hanc dignitatem a se amoveret; obtu-
 dit grave senium, ingenii hebetudinem
 virium defectum, suæ Personæ indig-
 nitatem &c. Ast incassum erant omnia.
 Pontifex enim, quo magis humilem ces-
 neret Gottium, eo digniorem esse ratus
 die trigesima Aprilis anno 1728. illum
 Patriarcham Jerosolymitanum, & post
 duas horas Cardinalem unanimi Pur-
 puratorum suffragio proclamavit. Cui
 gratulabatur sibi totum sacrum Colle-
 gium de tanti Viri consortio. Exulta-
 bat immenso gaudio præ ceteris Ge-
 gio

gius Cardinalis Spinola Pontificius Legatus atque Bononiensis Archiepiscopus, totaque Bononia festivis ardebat plausibus, lætis illuminata ignibus: nobilissimus quoque Bononiensis Magistratus, atque Universitas gratulatoriis votis comparuit, ac Neo-Purpurato Principi debiti honoris homagium exsolvit. Quoniam vero pretiosissima hujus Religiosi suppellex non alia esset quam Paupertas (scilicet individua humilitatis focia) hinc ad sustinendum tantæ dignitatis decorem Pontifex ei tria scutorum millia dono submisit, & quovis mense centum aureos eidem ex Pontificio ærario assignavit, præfatusque Cardinalis Spinola in amoris atque æstimationis pignus tribus valde magnificis curribus, & Cardinalis Alberonius quingentis aureis eum honoravit. Nec parrior erat Bononiensis Magistratus, qui totam ejus Familiam nobilitate donavit, & Fratris sui Germani Filiabus in monasterio educandis annuos trecentos aureos adscripsit.

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

Ineunte Mense Junio Romam delatus, a summo Pontifice rubrum de more pileum recepit, ac novem omnino Patrum Congregationibus adscriptus, totum sese Ecclesiæ rebus impendit. Enimvero summus Pontifex talem tantum-

S s 4

tum-

Sæc. XVIII. tumque Præsulem singulari amore ac
 A. C. 1742 benevolentia coluit, in gravissimis ta-
 men & maxime arduis Sedis Apostoli-
 cæ negotiis ferme unius Gottii opera
 & consilio usus est. Inter præcipuas cu-
 ras eidem incubuit universalis Ecclesiæ
 pax tandem feliciter reddenda, necnon
 Orientalis liturgiæ libros revidendi
 licitudo. Tanta autem sedulitate, &
 laboris successu quodlibet sibi commis-
 sum munus exequabatur, ut Pontifici
 gratum testificaturus animum eidem
 præter annuam ex Perusino Episcopo
 pensionem etiam prædivites tres Procu-
 rus concederet. His tamen dignitati-
 bus ac proventibus amplissime
 nihil omnino de pristinæ vitæ sumptu-
 ne remisit. Eadem illi fuit vitæ austeri-
 tas, cibique parcitas, eadem orandi
 & studendi horarum distributio, idem
 paupertatis, humilitatisque studium.
 quotidie rem Divinam summo pietatis
 sensu peregit, assiduus fuit in frequen-
 tandis, quibus adscriptus erat, Congre-
 gationibus: reliquum temporis in
 studiis præcipue Theologicis, quibus
 summo opere delectabatur, insumpit.
 Mortuo Benedicto XIII. primo sacris in-
 terfuit comitiis, in quibus eligebatur
 Clemens XII., a quo maximi habitus
 utpote consummatæ doctrinæ Theolo-
 gus, in gravissimis dubiis in consilium

Sæc. XVIII.
A. C. 1742.

vocabatur. Id inter alia singulare, quod hic Cardinalis in expediendis diuturnioris moræ negotiis tam prompta pol-leret dexteritate, ut nunquam labori deesse videretur, & tamen semper literarum otio vacaret; inde accidit, ut quam plurima elucubraret opuscula, quibus nil nisi ultima manus deest: inter cetera etiam exstant ejusdem commentarii longe doctissimi in Genesin usque ad caput vigesimum quintum, qui in Bibliotheca Bononiensi FF. Prædicatorum asservantur, & a Reverendissimo P. Thoma Augustino Richinio S. Palatii Magistro in præclaro, quod de hujusce Viri vita scriptisque edidit, opere plurimum commendantur.

Anno autem hujus sæculi quadragesimo post obitum Clementis XII. Gotti-
us denuo conclave ingrediebatur, in quo omnium pene suffragia in eum solum conspirasse jam supra retulimus: cum autem hoc ipsum conclave longo tempore usque ad æstivos calores protraheretur, ejus corporis habitudo potius tenuis atque imbecilla gravius conflictari cæperat. Accessit etiam crucium tumor & respirandi difficultas, ex qua adeo pertinacem contraxit morbum, ut per integrum biennium ferme quotidie mori videretur. In hoc statu

S s 5

eum

Sæc. XVIII.
A.C. 1742.

eum frequenter Benedictus XIV., qui illum suum Theologum, ac Status Bononiensis Protectorem nominaverat, visum ibat, ac morienti adstiturus advenerat; jam tum vero vix uno momento vita superstes Cardinalis die vigesima octava Septembris anno ætatis septuagesimo octavo obiit. Exequiis adfuit Pontifex cum toto Cardinalium Collegio in Ecclesia S. Mariæ supra Mineravam, inde ejus cadaver, uti testamento caverat, ad Ecclesiam titularem S. Sixti translatum humili loco terræ mandatum est, cum brevi inscriptione, quam ipse vivens incidendam curaverat.

§. LX.

*Caroli Vincentii Fererrii Cardinalis
extrema.*

Alterum Dominicanæ Familiæ decus & illustre sydus hoc anno extinctum est Carolus Vincentius Maria Ferrerius Niciæ in Pedemontio die decima tertia Novembris anno supra millesimum sexcentesimo octogesimo secundo natus. Nobilis & pervetusta Ferraria familia Principatum Maseranum clientelari obsequio sacræ Sedi obnoxium possidet. Habuit Carolus Patrem Bartholomæum, & Matrem ex stemmate Taumbrum ortam, a quibus prima virtutum